

Työväestö Ja Köyhälistö

Kirj. WILLIAN RANTA

Työväestö on se yhteiskunnallinen elementti, jota ilman ei voida tulla toimeen, ei ainaakaan vielä. Työväestö kuljettaa laivat ja junat, se käyttää tehtaat ja myllyt ynnä rakentaa asunnot ja tuottaa elintarpeet. Se on siis varsin tärkeä tekijä nykyisessä yhteiskunnassa. Mutta huolimatta sen tärkeydestä yhteiskunnallisena tekijänä, ei sen oma asema yhtään parane, voidaanpa sanoa sen huononevan.

KUN vertaamme Amerikan työläisiä muiden maiden työläisiin, niin huomaamme, että tuottavaisuus on täällä miestä kohden paljon suurempi kuin muissa maissa. Tuskin missään muualla maassa kulutetaan työläisiä niin nopeasti kuin Amerikan teollisuuksissa. Eikä myöskään missään muussa maassa rikastu kapitalistit niin nopeasti kuin Amerikassa. Työläisten tuottavaisuutta koetetaan kiihoittaa kaikin keinoin. Ja seuraukset ovat nähtävissä: vakava ja yhä lisääntyvä työttömyys, palkkain alennukset ja ostokyvyyttömyys. Työväenjärjestöt ovat taistelukyvyttömiä ja -haluttomia. Lamaannus ja pessimismi on ilmeinen. Työläisten entinen innostunut mieliala on kadonnut. Työläisten aivot ovat pysähtyneet ajattelemaan ja näyttääpä kuin henkinen tylsyys astuisi esiin. Tuleeko tällainen olotila kauan-kin jatkumaan?

Vaikka työväestön lukumäärä kasvaa jatkuvasti, ei se kuitenkaan kasva teollisuuksissa yhtä paljon. Näin tulee siis ylituotantoa työn armeijaan. Kasvaa työttömien armeija, joka jää pysyväiseksi. Joskin Amerikassa on aina ollut työttömiä, ovat ne sentään joskus saaneet työtä, jotka sitä ovat haluneet. Mutta nykyään on pakollisessa joutilaisuudessa kymmeniä tuhansia työläisiä, joille ei ole paikkaa tuotannossa. He vaeltavat paikasta toiseen ja kaupungista kaupunkiin etsien työtä. Yksi osa täyttää työnvälitystoimistot, toivoen niiden

avulla pääsevänsä ahdinkotilastaan. Sekin näyttää turhalta.

Kun pienet säästöt ovat kuluneet, turvaudutaan hyväntekeväisyyslaitoksiin. Alussa se tuntuu häpeälliseltä, mutta pian siihen tottuu. Näin muodostuu se joukko, joka ei välitä mistään, se on "kadotuksen kansaa," ryysyköyhälistöä, jota Amerikan suurkaupungeissa on satoja tuhansia. Sillä on vähän tai ei ollenkaan yhteyttä työväestön kanssa. Sitä ei nähdä työläisten haaleilla, ei puhujain ympärillä eikä kokouksissa. Se elää omaa elämäänsä miten elää, riutuu ja kuihtuu, kuollen kadulle tunteettomana. Se on ihmiselämän tuhlausta. Se on nykyisen yhteiskunnan kirotuin häpeä, jota ei voida poistaa tämän järjestelmän vallitessa. Päinvastoin, kirottujen kasti aina vaan suurenee, saaden uusia uhreja tuotannosta ulos sysätyistä työläisistä. Se on pitkälle kehittyneen kapitalismin sivutuote, jota ei voida mihinkään käyttää.

Tällaisen yhteiskunnallisen epäkohdan kykenee korjaamaan vain järjestynyt työväestö. Heillekin pitää hankkia paikka hyödylliseen työhön. Mutta sitä ei voida tehdä niinkauan, kuin työssäolevat suostuvat raatamaan ylenmäärin kovasti ja liian pitkiä päiviä. Työväestölle pitäisi saada selväksi se yksinkertainen totuus, että lyhyt työpäivä takaa työtä ja hyvinvointia kaikille. Se on ainoa keino pelastaa työväestö kokonaan joutumasta kadotuk-

sen kansaksi. Kapitalistiluokka ei koskaan tule korjaamaan työläisten asemaa, vaan on se työväestön itsensä tehtävä.

Toistakaamme vielä kerran lause: "tietämättömyys on työväenluokan suurin vihollinen." Se on niin kirottu totta. Tietämättömyys ja siihen lisättyä välinpitämättömyys, kas siinä yhdistelmä, joka takaa ikuisen nälän ja kurjuuden köyhälistölle. Eihän voida olettaa, että kymmeniä, jopa satojatuhansia luokkatietoisia työläisiä kärsisi perinpohjaista puutetta yhdessä kaupungissa. Se ei voi olla totta. Jos köyhälistön joukot tietoisesti ja järjestyneesti liikehtisivät, niin jotain olisi epäilemättä tehtävä. Mutta niin kauan kuin kukin yksilönä värjöttää omassa nurkassaan äänettömänä ja rauhallisena, ei heitä huomata, olkoonpa lukunsa vaikka kuinka suuri. Kun Fordin tehtaiden edustalle kertyi kolmekymmentätuhatta työtöntä orjaa, niin kauhusta pärihtäen virkkei porvarit: "Katsokaa tuota voimaa, jos

se olisi tietoista! Alkoon se enää yhteen koontuko."

Hajallaan olevaa, luokkatiedotointia työläismassaa, sitä eivät porvarit pelkää. Ja niin lauan kur työläisten toiminta ei porvaristoa peloita, jatkaa se hyökkäyksiään painamalla työläiset sellaiseen kurjuuteen ettei ne kykeneekään heti nousemaan. Näin siis, koska totuus on, että työläisten asemaa eivät muut korjaa kuin ne itse, olisi meidän käytävä kiinni asioihin tarmokkaasti ja päättäväisesti; säilyttääksemme ja yhä lisätäksemme omaa hyvinvointiamme.

Tuotannossa olevan työväestön käsissä on kaikki köyhälistön kohtalon nauhat. Yhdessä toimien olemme kykenevät poistamaan orjuuden ja kurjuuden sekä luomaan yhteiskunnan jossa ei ole luokkakajoa, eikä köyhälistöä, vaan hyvinvoipa työväestö. Tietämättömyyttä lukuunottamatta, ei nykyaikana ole mitään syytä, miksi jonkun tulisi olla puutteessa tai nähdä nälkää.

Orpo

*Orpo pieni tallaa tietään —
kyynel kierii silmistä,
suru synkkä sortaa mieltään,
muisto isäst, äidistä —
joiden mennen manan maille
yksin jui hän maailmaan. —
Yksin — elon syksysäille,
avutoinna kulkemaan.*

*Kevään sulot maille saapi,
kevätkellot kutsuin soi.
Nurmet nuoret vihoittaapi.
kevät-tuulet huminoi.
Mutta orvon sydämessä
soivat syksynsäveleet —
kuittuneilla poskipäillä
kierii kirkkaat kyynneleet.*

*Polkuansa polo polkee,
rievut repaleiset yllään.
Rikkaat hällä ovens sulkee
kerjuulle kun käypi kylään.
Köyhän oveen kolkuttaapi —
Sisään! — kutsun kuulla saa.
Kuivan leipäpalan saapi —
sekin nälkää sammuttaa.*

*Näin niin monet maailmassa,
orvon teitä taivaltaa.
Elon kevään koittechessa
syksyn soitot kuulla saa.
Sieluissansa kaihó, kaipuu —
aatos arka heräjä: —
Milloin orvon kevät saapuu
kevätkellot heläjä?*

ANNI.

